

Pesti Központi Kerületi Bíróság
10.P.85.786/2017/23.

-1-

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

a [REDACTED] által képviselt
Budapest Bank Zrt. (1138 Budapest, Váci út 193.) **felperesnek**

a dr. Némethi Gábor ügyvéd (1123 Budapest, Táltos utca 15/B 7. emelet 2.) által képviselt
[REDACTED] **alperes ellen**

kölcsön megfizetése iránti perében meghozta az alábbi

ÍTÉLETET.

A bíróság a keresetet **elutasítja**.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 133.600, azaz százharmincháromezer-hatszáz forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül fellebbezésnek van helye, melyet jelen bíróságnál kell írásban benyújtani a Fővárosi Törvényszékhez címezve.

A felek kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik, a teljesítési határidővel kapcsolatos, vagy az ítélet indokolása ellen irányul, bármelyik fellebbező fél a fellebbezésében kérheti tárgyalás megtartását.

Indokolás

A bíróság a becsatolt okiratok és a felek nyilatkozatai alapján a következő tényállást állapította meg, amelyben csak a jogvita elbírálása szempontjából közvetlenül jelentős körülményekre tér ki.

A peres felek között 2008. március 4-én kölcsönszerződés jött létre, amely alapján a felperes

2.321.500 Ft kölcsönt nyújtott az alperesnek svájci frank alapon az alperes által megvásárolni kívánt gépjármű finanszírozására. Ezen a gépjárművön a felek vételi jogot is alapítottak.

A felperes 2013. augusztus 22-én a kölcsönszerződést felmondta arra hivatkozással, hogy az alperes nem fizette meg a 2013. június, július és augusztus 17-én esedékes törlesztő részleteket, amelyeknek az összege 70.115 Ft volt. Ezzel egyidejűleg alkalmazta a perbeli szerződéshez tartozó Üzletszabályzat felmondásra irányadó rendelkezéseit és a deviza alapon nyilvántartott tartozást a felmondás fordulónapjára forintra átszámította. Ez alapján követelte az alperestől a három elmaradt törlesztőrészlet 70.115 Ft-os összegét, a tőketartozásra 1.819.329 Ft-ot, időszaki kamatra 2130 Ft-ot, árfolyam-különbözetre 916.043 Ft-ot, a díj árfolyam-különbözetére 10.745 Ft-ot, hitelfedezeti biztosítási szolgáltatás díjára 2036 Ft-ot, a fizetési hátralék miatti felszólítás költségeként 78 és 471 Ft-ot, további díjak árfolyam-különbözeteként 10.570 és 11.713 Ft-ot, "törtidőszaki kamat" árfolyam-különbözetére 1072 Ft-ot és késedelmi kamatra 13.604 Ft-ot, összesen 2.857.906 Ft-ot.

A felperes 2015. március 16-án elkészítette a perbeli szerződéssel kapcsolatos, 2014. évi XXXVIII. törvényen és 2014. évi XL. törvényen alapuló elszámolását, amelyben azt állapította meg, hogy a tisztességtelenül felszámított összeg 382.776 Ft volt, a felmondás időpontjáig felmerült túlfizetés pedig – a részletes táblázat utolsó sorának megfelelő adatából következően – 161.118 Ft.

A felperes keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 2.672.235 Ft és ezen összeg után 2015. február 2-től a kifizetésig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamat és perköltség megfizetésére.

Keresetét arra a tényállítására alapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés felmondás folytán megszűnt és erre tekintettel a felperes az alperes teljes lejárt tartozását abban az időpontban esedékessé tette.

Az alperesi ellenkérelem megismerését követően hangsúlyozta, hogy a felperes által az árfolyamkockázattal kapcsolatban adott felperesi tájékoztatást a bírói gyakorlat mindig tisztességesnek és jogszabályszerűnek fogadta el, a perbeli kölcsönszerződés pedig a Hpt. 213. § (1) bekezdése alapján sem érvénytelen.

Jelezte, hogy a felmondás álláspontja szerint akkor is jogszerű, ha az utólagosan elkészített elszámolás fényében az tűnik ki, hogy a felmondás időpontjában az alperesnek nem állt fenn tartozása. A felperes az alperessel jogszerűen közölte a felmondást, akkor a felmondásban említett tartozás ténylegesen fennállt és a tisztességtelenül felszámított összeg jóváírására csak a felmondás közlését követően került sor, annak összegével a felperes még a felmondás közlésekor nem tudta csökkenteni az adós tartozását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Tisztességtelennek, jogellenesnek tartotta a felperes által az alperessel közölt azon tájékoztatást, amelyben a deviza alapú finanszírozás kockázatait közli és jelzi, hogy az árfolyamoknak akár a jelentős elmozdulására is sor kerülhet. Az alperes okfejtése szerint a megfogalmazás nem utal arra, hogy az árfolyamváltozásból következő tartozásemelkedés akár korlátlan is lehet, amelyet teljes egészében az adós visel.

Kifogásolta, hogy a felperes a kölcsön folyósítását a folyósítási feltételek teljesülését követő 3 munkanap egyikén jogosult megtenni, ez a bizonytalanság ugyanakkor azt eredményezi, hogy a szerződés megkötésekor a folyósítás időpontja nem ismert, így a folyósítás időpontjában irányadó átváltási árfolyam sem. Ez pedig a kölcsönösszegnek és a törlesztőrészleteknek a meghatározhatatlanságát vonja maga után.

Jogi álláspontja szerint az Üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé.

Kiemelte azt is, hogy a devizatörvények szerinti elszámolás adataiból következően az alperesnek nem állt fenn tartozása a felperessel szemben, amikor a felperes a szerződést felmondta. A felmondás emiatt jogellenes, joghatás kiváltására alkalmatlan, ezért a felperes a keresetét erre a felmondásra nem alapíthatja, a peres felek között a szerződés változatlanul hatályban van.

A kereset nem alapos.

Tekintettel arra, hogy a bíróság az alperesnek a felmondás jogellenességével kapcsolatos kifogását alaposnak tekintette, és ez a kereset feltétlen és teljes alaptalanságával járt együtt, a bíróságnak a jogvita elbírálásához nem kellett állást foglalni az alperesnek az egyéb érvénytelenségi kifogásairól.

A bíróság egyetértett az alperesnek azzal az okfejtésével, amely szerint a **2014. évi XXXVIII. törvény** és a **2014. évi XL. törvény** az úgynevezett árfolyamréssel és az egyoldalú szerződésmódosítással kapcsolatban az érintett rendelkezések semmisségét mondta ki (ellenkező bizonyításáig, amelyet az erre kialakított speciális perben a felperes nem tudott sikerrel megtenni), a semmisség okaként pedig ezek a jogszabályok a tisztességtelenséget jelölik meg. Ebből azon alperesi következtetés helytállósága adódik, amely szerint a devizatörvényekkel érintett szerződéses rendelkezések a devizatörvények nélkül is semmisnek minősültek tisztességtelenség okán.

Ez a jogi következtetés egyébként akkor is irányadó lenne, ha maguk a devizatörvények állapították volna meg a semmisséget. A semmisség ugyanis az érvénytelenségnek az az abszolút és feltétlen esete, amely azzal a következménnyel jár, hogy a semmis rendelkezésre jogot alapítani nem lehet, az joghatás kiváltására alkalmatlan, gyakorlati szempontból úgy kell tekinteni, mintha nem is lenne a szerződés része. Ezt a jogkövetkezményt ugyanakkor a bíróság nem vonhatja le máskor, mint a jogvita elbírálásakor és ebben az esetben is abból kell kiindulnia, hogy az adott szerződéses rendelkezés semmis volt.

Mindebből az következik, hogy amikor az alperes a felperes részére törlesztőrészleteket fizetett meg, azoknak egy meghatározott hányadát egy érvénytelen rendelkezés alapján fizette, azt tehát szerződéses teljesítésnek betudni nem lehet, ezzel az összeggel a felperes az alperes rovására jogalap nélkül gazdagodott.

Amikor viszont a felperes a felmondását közölte az alperessel, a tényállásban rögzített adatok alapján az alperesnek nem hogy tartozása nem volt, de túlfizetésben volt.

A felmondás alapjául szolgáló körülmény, hogy az alperes a fizetési kötelezettségeit részben nem teljesítette, ténylegesen nem állt fenn. A felmondás lehetősége ezért a felperest ebben a helyzetben nem illette meg, amiből az következik, hogy a közölt felmondás a szerződéssel ellentétes, amire figyelemmel joghatás kiváltására nem lehet alkalmas.

Ezért a bíróság egyetértett az alperesnek azzal a következtetésével is, amely szerint a szerződés a felek között a jogellenes felmondás közlését követően továbbra is hatályos volt.

Ez a körülmény azért teszi a keresetet feltétlenül és minden tételre kiterjedően alaptalanná, mert a felperes a keresetének az összegszerűségét azon szerződéses rendelkezések és azon elszámolási alapelvek figyelembevételével készítette el, amelyek a szerződés felmondására irányodtak.

Nem lehet vitás, hogy az alperesnek a felperes felé valamilyen összegű tartozása fennáll, ugyanis a hatályban lévőknek tekintendő szerződés alapján az időközben esedékessé vált fizetési

kötelezettségeit a perbeli adatok alapján az alperes nem teljesítette. Ennek a tartozásnak az összege azonban a felperes által rendelkezésre bocsátott számításból és a becsatolt okiratokból még részben sem számítható ki, azokat az adatokat pedig a felperes az eltérő jogi álláspontjára figyelemmel nem szolgáltatta, amelyekből a szerződés hatályban léte esetére kiszámítható lenne az alperes tényleges tartozása.

Ez azt jelentette, hogy noha a keresetnek egy része biztosan alapos lehet, ezt a bíróság nem tudta összszegszerűen meghatározni, ami miatt a teljes keresetet el kellett utasítania.

A jelen ítélet esetleges jogerőre emelkedése esetén nem jár azzal a joghatással, hogy a felperes nem érvényesítheti az alperessel szemben az igényét a még hatályban lévő szerződés alapján. A bíróságnak azonban a perben előterjesztett keresetről kellett döntenie, ez viszont a fenti okok miatt mindenképpen alaptalan volt.

A polgári perrendtartásról szóló **1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1)** bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles a pernyertes alperes perköltségét megfizetni. Ez az alperest képviselő ügyvéd munkadíjából állt, amelyet a bíróság a **32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a)** pontja és **4/A. §-a** alapján állapított meg.

A bíróság az alperesi kérelemmel ellentétben nem rendelkezett úgy, hogy a felperes a megállapított marasztalási összeget az alperesi jogi képviselő kezébe legyen köteles teljesíteni.

A Pp. szabályai egyik helyen sem teszik lehetővé, hogy a bíróság ilyen rendelkezést az ítéletébe foglaljon, emellett pedig sem az 1959. évi IV. törvény, sem pedig a 2013. évi V. törvény a pénztartozás teljesítésének ilyen módját nem ismeri. A felperesre nyilvánvalóan nem terjed ki az alperes és jogi képviselője közötti megbízási szerződésben foglalt esetleges korlátozás vagy kikötés. Az alperes által a jogi képviselőjének adott meghatalmazás a jogi képviselő részére lehetővé teszi többek között a peres pénz átvételét is, ezért tehát a felperes, ha úgy dönt és az alperesi jogi képviselőnek teljesít, azt a jelen ítéletnek megfelelően joghatályosan teszi. Ilyen teljesítésre azonban a felperest kötelezni nem lehet.

A bíróság a fentiek mellett másodlagosan megjegyzi azt is, hogy az alperesi kérelemnek megfelelő marasztalás a pénztartozást esetleges végrehajtás esetén gyakorlatilag egy meghatározott cselekmény végrehajtásává alakítja, ami a pénzkövetelés behajtására vonatkozó szabályokat alkalmazhatatlanná is tenné.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a **Pp. 233. § (1)** bekezdése biztosítja.

Budapest, 2018. január 16.

dr. Kerepesy Krisztián s.k.
bíró